

„Înălțimile" în Israel

„Înălțimile" în Israel

„Iată legile și poruncile pe care să le păziți și să le împliniți, cât veți trăi, în țara pe care v-o dă în stăpânire Domnul Dumnezeul părinților voștri. Să nimiciți toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veți izgoni, fie pe munți înalți, fie pe dealuri și sub orice copac verde. Să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le ardeți în foc copacii închinați idolilor, să dărâmați chipurile cioplite ale dumnezeilor lor și să faceți să le piară numele din locurile acelea... și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, din toate semințiile voastre, ca să-și așeze acolo Numele Lui" (Deut.12.1, 2, 3, 5).

Legătura între adorare și prezența Domnului

Punctul central al slujbei către Dumnezeu în Israel era fără îndoială cortul întâlnirii și în special altarul pentru arderea-de-tot, în strânsă legătură cu chivotul.

Poporul Israel a înțeles spontan, în starea proșpețimii lui spirituale din timpul lui Iosua, că instituirea unui alt centru, adică a unui alt altar decât «altarul Domnului Dumnezeului nostru», este o greșeală fatală (Iosua 22.19). Aceasta înseamnă să fie destrămată unitatea slujbei pentru Dumnezeu.

Ca exemplu, cele două seminții și jumătate care zidiseră „un altar a cărei mărime izbea privirile" (Iosua 22.10) nu aveau chivotul, simbolul prezenței lui Dumnezeu. Totuși, în acele împrejurări, pericolul unei destrămări a unității a putut fi evitat.

Mai târziu, în timpul împărăției lui David, chivotul a fost adus la Ierusalim, pentru că împăratul iubea chivotul, pe când cortul întâlnirii și altarul pentru arderea-de-tot au rămas la Gabaon: pericolul unei despărțiri amenința din nou.

Totuși, chivotul însemna totul pentru David (vezi Psalmul 132) și el a avut grijă ca slujba pentru Dumnezeu înaintea chivotului (care era la Ierusalim) să fie combinată cu jertfele care se aduceau pe altarul de aramă din Gabaon (1 Cronici 16.37-43), încercând astfel să mențină unitatea în slujba lui Dumnezeu.

Mai târziu David a zidit un altar pe aria lui Aravna iebusitul, după indicațiile lui Dumnezeu; acolo a adus jertfe de ardere-de-tot și de mulțumire. Dumnezeu să nu a lăsat mult timp ca altarul și chivotul să se afle în locuri diferite. Prin aceasta, înălțimea din Gabaon își pierdea valoarea și importanța.

Se pare că acest gând, despre unitatea slujbei lui Dumnezeu, Solomon nu l-a avut la începutul domniei sale. Despre el citim:

„Împăratul s-a dus la Gabaon să aducă jertfe acolo, căci aceasta era cea mai însemnată înălțime" (1 Împărați 3.4).

El merge în locul pe care tatăl său îl părăsise, prin înțelepciunea pe care o avea în gândurile lui Dumnezeu. El aduce acolo o mie de jertfe de ardere-de-tot, dar nu are chivotul. Desigur, primește această mărturie frumoasă: „Și Solomon iubea pe Domnul" (versetul 3), dar aceasta nu poate să împiedice o anumită reținere a Duhului lui Dumnezeu, care subliniază: „numai că aducea jertfe și tămâie pe înălțimi" (versetul 2).

Aceasta nu era idolatrie, dar însemna ca slujba lui Dumnezeu să fie efectuată în locuri diferite în Israel - o practică foarte periculoasă, pe care Dumnezeu a permis-o până în momentul în care, prin zidirea templului, a îndepărtat orice pretext.

Se pare că Solomon a înțeles gândurile lui Dumnezeu după visul pe care l-a avut la Gabaon. Ce adevărat este gândul că părtășia lucrează înțelepciune! El a părăsit apoi Gabaonul și „s-a întors la Ierusalim și a stat înaintea chivotului legământului Domnului. A adus ardere-de-tot și jertfe de mulțumire" (1 Împărați 3.15). Slujba sa către Dumnezeu este în sfârșit în legătură cu prezența lui Dumnezeu.

Dar poporul continuă primul său obicei și este trist de văzut cum locurile unde se aduceau jertfe Domnului se transformă pe nesimțite în locuri de idolatrie.

Se pare că, înainte de toate, poporul nu a făcut altceva decât ce s-a făcut la începutul domniei lui Solomon. Dar, dacă trecem în revistă toate locurile din istoria lui Israel unde sunt amintite „înălțimile", atunci simțim că ceva nu este în ordine, când Duhul lui Dumnezeu folosește expresii ca: „dar înălțimile n-au fost îndepărtate" (1 Împărați 15.14; 22.43; 2 Împărați 12.3); „numai că poporul aducea jertfe și tămâie pe înălțimi" (1 Împărați 3.2-3; 22.43; 2 Împărați 12.3; 14.4).

Dacă privim mai cu atenție, observăm că numai împărații care nu se temeau de Domnul construiau „înălțimi":

- Ieroboam (1 Împărați 12.31);
- Roboam și poporul sub domnia lui (1 Împărați 14.23);
- Ioram (1 Cronici 21.11);
- Ahaz (2 Cronici 28.25);
- Manase (2 Cronici 33.3).

Și numai împărați temători de Domnul au fost cei care au dărâmat „înălțimile":

- Asa (2 Cronici 14.3);

- Iosafat (2 Cronici 17.6);

- Ezechia (2 Cronici 31.1);

- Iosia (2 Împărați 23.5, 8, 13, 15; 2 Cronici 34.3).

După pocăința adâncă a lui Manase, aceste „înălțimi” au preluat temporar un alt caracter, deoarece se spune: „Poporul jertfea tot pe înălțimi, dar numai Domnului Dumnezeului său” (2 Cronici 33.17).

Dar nu acesta era gândul original al lui Dumnezeu. În Deuteronom 12 se spune foarte clar: „să nimiciți în întregime toate locurile în care popoarele pe care le veți izgoni au slujit dumnezeilor lor, fie pe munți înalți, fie pe dealuri ...” (versetul 2). Iar pe de altă parte: „să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, din toate semințiile voastre, ca să-și așeze acolo Numele Lui” (versetul 5). Un singur loc pentru strângerea laolaltă și o singură slujbă pentru Dumnezeu!

Nu este greu să tragem o concluzie din aceste relatări. Nu este suficient să știm că în anume loc se adună creștinii pentru a aduce adorare lui Dumnezeu, ci primordial este să știm dacă acolo se află „chivotul”, altfel spus, dacă ne adunăm în Numele Domnului Isus, dacă prezența Lui este temelia strângerii laolaltă.

Desigur, putem să adorăm pe „înălțimi”, fără chivot, dar mai devreme sau mai târziu această adorare va degenera, așa cum ne-a arătat Cuvântul lui Dumnezeu.

Oare nu găsim aceeași slăbiciune și astăzi, aceeași lipsă de înțelegere spirituală, unde de fapt se dorește să se aducă adorare? Fiecare își alege o „înălțime”, fără să se intereseze de prezența „chivotului”, adică de prezența Domnului Isus. Fiecare își ridică un „altar”, fără să se gândească că, de la cruce încoace, ca și atunci la Moria (2 Cronici 3.1; 1 Împărați 8.62), există numai un centru al unității pentru poporul lui Dumnezeu. „Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20).

clickbible.org